

Tidligere i Tidsskriftet

Kakkelovn til besvær

Vi hører leilighetsvis om tyveri av legemidler og om sykehuspasienter som blir frarøvet sine eiendeler. I et usignert innlegg i spalten «Blandede meddelelser» i Tidsskriftet nr. 13/1920 (s. 470–2) berettes det om et ekstraordinært tilfelle av tyveri – fra en leges venteværelse.

«Kakkelovnsdoktoren». Tyveri fra venteværelser.

Der sitter nogen læger og snakker sammen om sine erfaringer blandt publikum. Der fortælles mange rørende træk fra patienternes liv, om forældres opofrelse for sine barn o. s. v. Mens talen glider, kommer en til at si, at det desværre ikke er gode erfaringer han har gjort i sin snart 30-aarige færden blandt baade the upper ten og smaakaarsfolk paa Øst- og Vestkanten av Kristiania.

Han mindes saaledes en i al sin groteskhed «grinaktig» historie – som danskerne sier – straks efter den store jobbetid i 1890-aarene. En mandag formiddag, mens han var ute, kom to som murere klædte mænd og ringte paa. De spurte efter doktoren, men fik besked om, at denne var reist utenfor byen i praksis og ikke kunde ventes tilbake før om et par timer. «Ja, det var kjedelig det da, for vi skulde rette paa den kakkelovnen paa venteværelset, som ryker saa.» – Ja, men det var da intet i veien for, det kunde mændene gjøre like godt, om doktoren var borte, – sa tjenestepiken. Det var i grunden netop heldig, at det blev gjort under hans fravær, for da slap de at genere de ventende patienter, som var anmodet om at komme igjen senere. Venteværelset var tomt nu. – Jo, det var de to mænd ganske enige i, og sammen med piken gik de ind i venteværelset for nærmere at besigtige kakkelovnen. De kikket og banket med en hammer, men fandt tilsist ut, at det var bedst at ta kakkelovnen ned, forat de «paa verkstedet kunde fine feilen». Saa tok de kakkelovnen, la alle dele ned i to sækker, som de «for sikkerhets skyld hadde tat med sig». Saasa de høflig adjø og drog avsted med kakkelovnen i de to sakkene, – efter først at ha feiet nok saa godt op efter sig.

Omtr. to timer efter kom doktoren hjem. Da han kikket ut i venteværelset, ser han til sin forbauselse, at

kakkelovnen er væk. Tjenestepiken tilkaldes og gir beretning om de to murerne, som «doktoren hadde sendt bud paa for at faa skik paa kakkelovnen». «Jeg sendt bud paa murerne? Nei, saamænd om jeg har.» For sikkerhets skyld blev husverten ringt op i telefonen, men han kjende liksaa litt til de to mænd, som skulde «komme igjen imorra». At de to tjenestvillige mænd ikke kom igjen hverken «imorra» eller nogen gang senere er selvsagt. Saken blev meldt til politiet, som fandt bemeldte kakkelovn – som var næsten ny og var vært over 100 kr. mellem brødre – igjen ute hos en skaphandler, hvorhen to «murere» hadde bragt den og solgt den for 60 kr. En pen liten job og anledning til megen og god fylld i laddevin en litt graakold «blaamandag» i mars maaned. (Det var litt vanskelig for mynt til det fornødne kvantum laddevin nu efter jobbetiden. Tiderne var forandret fra 1898, da champagne var en ikke helt sjelden drik blandt de byggende mænd). Doktoren ærgret sig en del, men lo selv – som de andre – godt av de to kløgtige «mureres» spik. (...) siden efter kaldtes «angjældende» i den intimeste kameratkreds for «kakkelovnsdoktoren» – en titel som hvergang fremkaldte et smil og en stille latter hos alle inviede. I en festlig stund fortalte den spesialiserte kakkelovnsdoktor historien til den, som skriver dette.

Da beretningen adskillige aar efterpaa fortaltes i en anden liten kameratkreds av læger, sa en av dem, at hos ham hadde en snedig fyr omtr. ved samme tid tat et nyt, fint bordteppe, som laa i venteværelset. Atter en anden var blir skilt av med en gipsbuste av Ibsen fra sit venteværelse. Men historien om de to murere syntes alle at være den bedste.